

жява, не ся примѣсва ни едно оскърбително човство. Тѣхъ като че всѣкога озарява небесный лучъ съ свое благотворно дѣйствиѣ.

Во всѣко стремленіе къмъ славѣ има много егоизмъ и суетность. А здѣ, на противъ, смирена и безкорыстна прѣданность добру, която, по видимому, като че ся бои отъ видѣло, коя ся върши въ тишинѣ, далече народу отъ восклицанія; тя жертвуе благу общему всички часове, всички мгновенія, нежъ ничто не воспира, тя находи всички срдства въ себѣ самѣй и побѣждава прѣпятствія съ едижъ мысль — да бжде полезна челоувѣчеству. Тамъ со славѣ разранѣ отъ картечь прѣпорець; тукъ — кжсь отъ платно, да прѣвърже раны тѣмъ, които сж защитявали тойзи прѣпорець.

Между великодушни-тѣ граждане въ Франціѣ — г. де-Монтіонѣ стои да бжде помѣстенѣ въ първый рядѣ.

Антуанъ-Жанъ-Батистъ-Робертъ Оже, баронѣ де-Монтіонѣ, былъ роденѣ 26 Дскемвриа на 1733 годинѣ.

Той былъ отряденѣ отъ свои роднины на занятія по гражданскѣ службѣ, въ 1765 годинѣ влѣзлѣ въ Кралевский Совѣтъ. Отъ сего време не особенно ся явилѣ въ него оный духъ правдны и челоувѣколюбія, въ кого той насетнѣ прѣдставилѣ толкосѣ прѣкрасны доказателства.

Той ся отрѣклѣ отъ всѣко участіе, ако и да прѣдвидѣлѣ всички лоши за себе отъ нсго сетнины, въ извѣстный въ онова время процесъ на Шалоте и не щейлѣ да еодѣйствува да закрыжтъ судебны-тѣ палаты